

høje Ting, og jeg kan end ikke ønske det. Tværtimod, jeg maa ønske, at det bliver underkastet en meget reel og nøje Behandling. Thi Emnet er meget vanskeligt. Og vi, som have arbejdet i Ædruelighedskommissionen, tør, hvor megen Omhu og Flid vi end have anvendt, ingenlunde føle os sikre paa, at vi paa ethvert Punkt have truffet det rigtige. Men jeg vil haabe, at der af denne Realbehandling skal fremgaa Ændringsforslag, der kunne udelukkende som Forbedringer knytte sig til det, der er Stammen i dette Forslag, som jeg anbefaler til en iøvrigt hurtig og energisk Behandling her i dette høje Ting.

Jeg maa saa maaske rette et Par Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister, hvoraf det ene er en Gentagelse af et tidligere fremsat Spørgsmaal. Naar vi her overhovedet ere inde paa at overveje, hvorvidt vi ad Lovgivningsvejen kunne træffe Foranstaltninger, som begrænse Fristelserne til Nydelsen af stærke Drikke, maa det være os klart, at det vigtigste er, at der ikke opstaar Smugkroer, hvor vi lukke offentlige Beværtninger. Det er min Tro, at de Lovgivningsforanstaltninger, der ere foreslaaede af Ædruelighedskommissionen i et tidligere her i Tinget forelagt Lovforslag, ere hensigtsmæssige i saa Henseende, men det gaar med saadanne Lovgivningsforanstaltninger som med alle Lovgivningsforanstaltninger, at de dog kun ere det ydre Middel til Gennemførelsen af det tilsigtede Formaal. Det, det drejer sig om, er væsentligt de Mennesker, der skulle føre dem ud i Livet og indordne sig under dem, og i den Henseende forekommer det mig, at der er en Slaphed til Stede, som, hvis den opretholdes, vil gøre, at det ogsaa vanskeligt kan tænkes, at de af Ædruelighedskommissionen foreslaaede Lovforslag, som Lovgivningsmagten maatte føre ud i Livet, ville kunne gøre den fornødne Nytte. Hvis vi nemlig faa mange Smugkroer — „Sutter“ kaldes de ude paa Landet — ved Siden af de offentlige Beværtninger, er der ingen Grund til at lukke disse. Men det er mig noget uforstaaeligt, at Politiet ikke kan hindre disse Smugkroer. Thi en Smugkro kan ikke eksistere i en Jurisdiktion, uden at en meget væsentlig Del af Jurisdiktionens Beboere vide, at den er der. Det er nødvendigt, for at de kunne søge dertil. Men saa burde Politiet ogsaa være bekendt med Smugkroens Eksistens. Nu holdt Beværterne og Kroejerne i Jylland forleden Dag et offentligt Møde i Aarhus, og der op-

lystes det, at medens der var 4 offentlige Beværtninger i Herning, var der 8 saadanne „Sutter“. Det kan dog Politiet i Herning ikke være ubekendt med, eller det har det ikke kunnet være ubekendt med. I alt Fald bør det ikke være ubekendt dermed længere, naar det er blevet fremsat paa et af mange Mennesker besøgt Møde i Aarhus. Jeg nævner kun dette som et enkelt Eksempel. Dette Uvæsen grasserer hele Landet over, og jeg henstiller til den højtærede Justitsminister at indskærpe Politimestrene at gaa energisk til Værks mod dette Uvæsen, thi disse „Sutter“ eller Smugkroer ere ganske sikkert meget værre end de offentlige Beværtninger.

Dernæst skal jeg tillade mig overfor den højtærede Justitsminister, da han er personlig til Stede og deltager i Forhandlingerne her, at gentage et Spørgsmaal, som jeg forleden Dag tillod mig at fremsætte. Det er, om den højtærede Justitsminister kan billige den Tankegang, der har været fremme i Ædruelighedskommissionen, den Gang det overvejedes, hvorvidt Kommissionen skulde henstille til Regeringen at foreslaa Gennemførelsen af det Forslag til en ny Gæstgiverlov, der forrige Aar blev vedtaget, og som, hvis Udsigten til Gennemførelsen i Aar af Ædruelighedskommissionens nu af Regeringen forelagte Lovforslag skulde forringes, rimeligvis vil blive foreslaaet til Forlængelse i Aar, at naar man holdt op med at give de gamle Gæstgiverborgerskaber og herefter kun gav saadanne Gæstgiverborgerskaber, om hvilke det var aldeles givet, at de ikke kunde bruges til Beværternæring, burde man gaa noget mildere frem mod dem, der sidde inde med de gamle Gæstgiverborgerskaber, som ere af en saadan Art, at Sammenblandingen mellem Gæstgiveri og Værtshushold næsten er uundgaaelig. Der er saa meget mere Opfordring dertil, som der her i Tinget ikke fra nogen Side er blevet rejst Modstand mod det, som foreslaas af Ædruelighedskommissionen og nu ogsaa af den højtærede Indenrigsminister, nemlig at de, der have gamle Gæstgiverborgerskaber, naar det forelagte Forslag ophøjes til Lov, skulle kunne faa disse ombyttede med virkelige Beværterborgerskaber. Der bliver sandsynligvis kun en ganske kort Overgangsperiode, og de Mennesker, der sidde med disse gamle Gæstgiverborgerskaber, føle sig i høj Grad fristede til en Sammenblanding af Gæstgiverinæring og Værtshushold. Jeg vil derfor i Overensstemmelse med de Tanker,